

ще. Той разгонваше съня му; убиваше глада и не му се ходеше никжде.

Изнемощѣлъ, унилъ той живеше съ своитѣ тѣжни мисли и не го засѣгаха интереситѣ на другитѣ въ килията. За това и отбѣгваше да говори съ тѣхъ.

А тѣ — другитѣ, като че ги задѣваше това и негодуваха мълкомъ.

Понѣкога ще се сборичкатъ нѣкои затворници, около Павла, а той ги изгледва и се чуди:

— Господи, какъ имъ дава сърце?

— Ей, философе! — се обръща къмъ него единъ отъ борящитѣ, нѣкакъ засѣгнатъ, че Павелъ ги гледа безъ участие.